

continuare din pagina 3

conducă spre o mai profundă cunoaștere a Salvatorului său. Edward Mote s-a născut pe data de 21 ianuarie 1797, într-o familie din Londra, foarte săracă și total dezinteresată față de lucrurile spirituale. Părinții lui aveau un han pe una dintre străzile lăturalnice ale Londrei, fiind interesați mai mult de băutura și de menținerea micuței lor afaceri decât de copiii lor. Edward își amintea că majoritatea zilelor de duminică le petrecea pe străzi, fiind atât de ignorant în lucrurile spirituale, încât nici măcar nu știa că există Dumnezeu. A început să frecvențeze cursurile unei școli, dar, deși ajuns la vârsta adolescenței, nu văzuse niciodată o Biblie. La vârsta de 16 ani a fost dus de sora sa să asculte un predicator pe nume John Hyatt, care predica la Tottenham Court Chapel. Acolo, tânărul Edward a fost convins de starea de păcat în care trăia și a decis să devină un bun creștin.

La vârsta de 55 de ani, Edward și-a împlinit visul de-o viață, și anume să construiască o clădire pentru credincioșii bapțiști din satul Horsham, Sussex, Anglia. Mote a ajuns să slujească vreme de 26 de ani în acea biserică și acesta a fost

lucrul care i-a adus cele mai mari satisfacții. A fost nevoit să se retragă din lucrare din cauza bolii cu un an înainte de moartea sa, în 1874. Trupul lui neînsuflețit a fost înmormântat în curtea Bisericii Baptiste din Horsham, pentru a fi alături de oamenii pe care i-a iubit și i-a slujit în timpul vieții. Pe piatra funerară de la mormântul său scrie: „În memoria lui Edward Mote, care a adormit în Domnul Isus, în ziua de 13 noiembrie 1874. Timp de 26 de ani a fost iubitul păstor al acestei biserici, predicaându-L pe Isus de care păcătoșii au nevoie și pe care sfinții îl iubesc.”

Edward Mote a scris peste 100 de imnuri, cel mai cunoscut fiind *Credința mea eu o zidesc*, pe care l-a compus în anul 1834, spunând că l-a compus pentru a descrie experiența mântuirii și a păstrării în har a credincioșilor.

Voi cânta doar despre Isus: istorisiri despre compunerea imnurilor sacre de Bebe și Bianca Ciaușu
Copyright © 2011 Casa Cărții
www.ecasacartii.ro
Folosit cu permisiune
Dan Matei

”Pentru cine vrea să creadă, am o mie de motive. Pentru cine nu vrea să creadă, n-am niciunul.”

Fericitul Augustin

**Biserica Creștină Baptistă
”BIRUINȚA”**

Telefon: (004) 0362-411252 www.biruinta.ro;
e-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

Responsabil număr: Roxana și Dorin Chereji
Tehnoredactare: Dan Matei

Anunțuri

Luni ora 18.00 Ședință de comitet
Marți ora 17.00 Învățăm la instrumente
Miercuri ora 18.00 Repetiție de cor
Joi ora 18.00 Închinare și studiu biblic
Sâmbătă ora 17.00 Întâlnire de tineret
Duminică ora 09.30 Grupuri de rugăciune
Duminică ora 09.30 Pregătire pentru botez
Duminică orele 10.00 și 17.00 Servicii de închinare

An XV, Nr. 700 din 27 aprilie 2014

EDITORIAL

pastor Daniel Chereji

FERICIREA CREDINȚEI

„„Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.”“

Ioan 20:29

DIN CUPRINS:

pag. 2 **Verbul ”a crede”**

pag. 3 **Credința mea eu o zidesc**

”Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.”
Evrei 11:1

FERICIREA CREDINȚEI

Ucenici ce plâng în noapte
Că pe Domnul l-au pierdut
Când Cristos se-arată aievea
Au văzut și au crezut.

Dezbrăcat de îndoială
Prin vedere nu e greu
Chiar și Toma strigă tare:
„Tu ești Dumnezeul meu!”

Toți călătorim prin viață
Și umblăm cu dor de sus
Însă, uneori e ceață,
Nu-l vezi bine pe Isus.

Continuare pag. 2

Știm în astfel de momente
Ce ne spune Dumnezeu
Căci dacă avem credință
Nu vedem, dar vede El.

Nu te teme, turmă mică
Nici eroii din trecut
Când mureau arzând pe ruguri
N-au văzut dar au crezut.

Tu, ce-auzi acum Cuvântul
Și trăiești ca nou născut
„*Fericit ești*” spune Domnul,
N-ai văzut dar ai crezut.

Continuare din pag. 1

pastor Daniel Chereji

VERBUL “A CREDE”

“Tomo”, i-a zis Isus, „pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.” (Ioan 20, 29)

“Când arhieriei și cărturarilor, pășind prin fata Răstignitului de pe Golgota, își clătinau capetele și spuneau: „*Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!”*”, ei desigur săvârșeau blasfemie. Dar mai făceau și o eroare de ordin lingvistic, căci nu numai că nu bănuiau pe Cine spânzuraseră pe lemn dar nu știau nici ce înseamnă “a crede” și foloseau cuvântul fără a-l înțelege defel. Faptul coborârii nu putea fi crezut, ci numai constatat, înregistrat, luat la cunoștință în plinătatea evidenței sale. S-ar fi impus ca atare și ar fi redus la zero orice supraviețuire a enigmaticului verb “crede” A crede nu este sinonim cu a dovedi, a demonstra, a fi evident, cu sintagma “a crede pentru că”.

Nu așa însă lucrează dumnezeirea, nu așa a înțeles Domnul verbul a crede ori de câte ori l-a rostit și mai ales când S-a adresat lui Toma la opt zile după înviere. Textele pauliene toate arată că acest cuvânt de bază al creștinismului credința – se prezintă ca străin de orice dovezi,

fapte constatatoare, înscrisuri, parafe, obiecte vizibile. Să vedem și să credem, spun arhieriei, și contradicție mai acută nici că se poate să fie. Dacă vedeau nu mai avea nici o noimă să creadă, nici că s-ar mai fi putut să creadă din moment ce “vedeau cu ochii” ce le impunea evidentă cu irezistibila-i putere de ridicare a oricărei șovăieli.

A crede înseamnă a nu vedea. Sfântul Apostol Pavel e cât se poate de limpede: “*Dar o nădejde care se vede nu mai este nădejde: pentru că ce se vede se mai poate nădăjdui?*” (Rom. 8, 24). Sau: “*Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.*” (Evr. 11,1) Sau încă: “*Neprevind la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd.*” (2 Cor. 4, 18) întreg capitoul 11 al Epistolei către Evrei, versete că cele de la Romani 4, 13 și următoarele ori Efeseni 3, 17 și următoarele arată și ele deslușit că entitatea principală în relația dintre om și Dumnezeu nu are nimic de-a face cu “negrul pe alb, flagrantă certitudine, indubitabilul. Și totuși ea e condiția și esența: “*Cel neprihănit va trăi prin credință*” (Rom. 1, 17; Evr. 10, 38). Textul de la 1 Corinteni 2,4-5 completează perfect cele de mai sus: “*Și învățătura și propovăduirea mea nu stă-*

continuare pagina 3

continuare din pagina 2

teau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.”

Dovezile științifice, istorice, geografice, arheologice, literare, scripturistice, logice etc. pot, eventual, întări credința (cu toate că și acest mod de exprimare e greșit: o credință adevărată nu poate fi mărită din afară, nu poate depinde ca intensitate de aportul unor considerații relative și supuse interpretărilor); îi pot da, în fața oamenilor, o justificare rațională; ceea ce nu-i neapărat de disprețuit, dar și deloc decisiv. Nici dovezile cele mai înduioșătoare și mai științific controlate nu constituie o excepție (cum ar fi giulgiul de la Torino).

Coborârea de pe cruce ar fi fost un act de autoritate, de constrângere, de siluire a voinței și libertății, de înlocuire a credinței prin evidentă. Cercetarea atentă a textelor evanghelice și meditarea lor ne îndeamnă să ajungem la concluzia că nu

acesta a fost “stilul de lucru” al Domnului.

Isus nu ne-a lăsat nimic scris de El, de scris a scris numai pe nisip. S-ar zice că Hristos a făcut totul pentru ca să nu putem invoca acte sigure și tangibile, pentru a nu fi trecut în rândul personajelor istorice. Pentru ca să nu scadă nimic din minunata valoare a oricărui act de credință ci a-i păstra integral puterea, virtutea și originalitatea.

Domnul, ce anume cere de la noi? Să credem, act “absurd”, illogic, acuzal și de netălmăcit în limbaj concret, smințteala și nebunie în ochii inteligenților greci ori nenumăraților inși de bun simț de pe întinsul lumii vechi.

Se cade să nu ne lăsăm ispitiți de vraja (ori obsesia) căutării și aflării dovezilor; pot fi de ajutor unora; dar nu celor care știu că “Hristos n-a vrut să-și întemeieze împărăția Sa spirituală pe nisipul iluziilor (științifice, istorice s.a.m.d.), ci pe stânca de granit a credinței”.

Preluat din “Cuvinte de credință”

CREDINȚA MEA EU O ZIDESC (1834)

”De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă.” (Matei 7:24-25)

Versurile multor imnuri folosite de comunitățile de creștini în cadrul serviciilor de închinare sunt foarte bine an-

corate în Cuvântul sfânt, și astfel sunt de folos la consolidarea credinței celor care le cântă. De exemplu, imnul *Credința mea eu o zidesc* face referire la doctrinele despre Biblie, la imuabilitatea lui Dumnezeu, la harul Lui, la legământul încheiat cu cei credincioși, la judecată și la neprihănirea lui Dumnezeu.

Viața personală a celui ce a scris acest imn a fost plină de evenimente menite să-l

continuare pagina 4